

Kapitola 13. Mír

Předcházející část: [Kapitola 12. Láska](#)

Když tu je mír, žádný konflikt neexistuje. Všechna negativita zmizela a je tu všeobjímající láskyplnost, která se prožívá jako vyrovnanost, tichost, nadčasovost, úplnost, naplnění, klid a spokojenost. Je tu vnitřní klid a světlo, pocit souladu, jednoty a naprostá svoboda. Mír je zcela neochvějný. Činnosti teď probíhají zcela bez úsilí, jsou spontánní, harmonické a dělají se s láskou. Objevuje se jiné vnímání vesmíru i našeho vztahu k němu. Převažuje vnitřní Já. Osobní já se všemi jeho emocemi, přesvědčeními, obavami i sebeztotožňováním bylo překročeno. Je to konečný stav, který hledají všichni, ať už patří k nějakému náboženství, jsou humanisty, nebo nemají blízko k žádnému duchovnímu směru či filozofii.

Hluboký účinek míru

Všichni jsme zažili chvíle hlubokého míru, kdy jako by se najednou zastavil čas a svět i my jsme se ocitli v kontaktu s Nekonečnem. V uplynulých létech se objevilo se množství knih o zkušenostech blízkých smrti. Tyto zkušenosti se za různých okolností přihodily lidem, kteří zemřeli a pak se vrátili do těla. Charakteristické pro tyto zkušenosti je, že jejich životy se touto zkušeností změnily a nikdy na ni nezapomněli. Podstatně to změnilo jejich vidění světa, jeho významu i jejich vlastního osobního významu v něm.

Když hrdina ve filmu Ztracený obzor zažil Shangri-La, pak i když se vrátil znovu do světa, vnímal ho úplně jiným způsobem. Toužil za každou cenu vrátit se do Shangri-La, kde vládl stav míru. Jakmile došlo ke zkušenosti míru, nejsme už obětí světa. Už na nás nepůsobí tak jako předtím, protože jsme zažili záblesk pravdy o něm a o tom, čím skutečně jsme.

Díky neustálému odevzdávání začneme prožívat stavy míru čím dál častěji. Občas mohou být poměrně hluboké a trvají delší dobu. Když se odstraní mraky, září slunce a my zjišťujeme, že mír tu ve skutečnosti byl po tu celou dobu. Odevzdávání je mechanismus, který odhaluje skutečnou povahu naší existence.

Když je člověk ve stavu míru, kineziologicky se vytestuje síla a nic ho neoslabí, mentálně, emocionálně ani fyzicky. Neexistuje už identifikace s tělem coby vlastním já a fyzické poruchy se mohou nebo nemusí uzdravit. Jsou nám lhostejné, fyzické záležitosti přestaly mít jakýkoliv význam.

Se zkušeností z vnitřního míru přichází veliká síla. Energetické pole naprostého míru je neotřesitelné. Toho, kdo našel vnitřní mír, už není možné zastrašit, ovládat, zmanipulovat nebo ho naprogramovat. V tomto stavu nás nemůže zranit žádná hrozba okolního světa, proto bez problémů zvládáme pozemský život. Když se stav míru stabilizuje, běžné lidské utrpení už není možné, protože došlo k naprostému upuštění od samotné podstaty této zranitelnosti.

Tichá transmise (přenos)

Popíšeme si člověka, který coby 'osvícený' dosáhl tohoto stavu míru a je ve stavu milosti. V rámci toho stavu a nad ním existují různé pokročilé stavy probuzení a úrovně realizace, popisované mystiky, mudrci, světci a avatary.

Existuje tiché, neverbální obdarování z pobytu ve společnosti někoho osvíceného. Tradičně to mohl být pokročilý duchovní učitel, světec nebo mudrc. Hledači cestují do velkých dálek, aby mohli být ve fyzické přítomnosti tohoto energetického pole. Oddaný nebo hledající přijímá tichou transmisí vysokofrekvenční energie učitelovy aury, což se popisuje jako 'transmise z ne-mysli', 'milost Gurua' nebo 'požehnání Učitele'. Tato transmise nastává sama od sebe a není osobní. Stav nekonečného míru z energetického pole učitele nebo světce vyzařuje neomezeně a sám od sebe. Když Buddha podal žákovi květinu, to bylo symbolické předání energie. Když jsme byli v přítomnosti velkého učitele, který vyzařuje tuto energii, nikdy už pak nejsme stejní jako dřív. Být v přítomnosti velkého učitele je ta nejprínosnější věc, která se nám může stát, protože tím, že pobýváme ve fyzické přítomnosti tohoto stavu míru a naprosté odevzdanosti, jsme zvýšili své vibrace. Tichý přenos tohoto realizovaného stavu je neverbální, energický jev, který nezávisí na logice nebo jazyku. Vibrace, která je v auře pokročilého učitele, působí jako nosné vlny k usnadnění našeho porozumění slovům, která byla řečena. Ale katalytickým prvkem jsou vibrace jeho energie, ne jeho slova. Prostřednictvím tiché transmise se energie vyzařující z pokročilého učitele nebo světce zabudovává do naší aury, do fungování našeho mozku a do celé naší bytosti.

Díky tomu, že tato energie míru se přenáší ven do světa, je lidstvo stále naživu. Bylo by už dávno zničilo sebe samo, kdyby tato energie nevytvářela protiváhu. To je důvod, proč náš vlastní vnitřní vývoj slouží celému lidstvu. Dosažením těchto vyšších stavů láskyplnosti a míru v sobě samém se stáváme ochrannou přítomností ve světě.

Sebevzdání Nejvyšší Skutečnosti

Charakteristickou známkou této úrovně je vymizení tužeb. Nevzniká žádná potřeba něco chtít, protože všechno v našem životě se objevuje spontánně a automaticky, bez vědomé vůle nebo úsilí. Myšlenky držené v mysli jsou na této úrovni velmi silné a mají tendenci se rychle projevit. Fenomén synchronicity je kontinuální. Mechanismy příčin a důsledků i vnitřního působení vesmíru se jasně odhalují, protože jsme teď svědky samotné podstaty Reality jako takové.

Tyto velmi vysoké stavy vědomí nastávají spontánně a nečekaně, mají tendenci se opakovat a trvat déle a déle. Jakmile jednou došlo ke prožití tohoto stavu, automaticky vznikne záměr, aby tu stav míru byl napořád.

Jak k tomuto stavu dojde a jaké to je, je vidět z následujícího popisu, co nastalo po třech a půl letech neustálého odevzdávání.

Byl chladný zimní den. Odevzdávání bylo nepřetržité po jedenáct dní, na úrovni vědomí, jaké nebylo nikdy dřív dosaženo, a to ani při psychoanalýze. Mělo to co do činění s egem, samotným základem přežití, a s jeho identifikací coby jedinec. Souviselo to s tím, jak zažíváme naši vlastní existenci a s touhou zažít naše skutečné bytí.

Jak dny ubíhaly, proces se zdál být nekonečný. Objevila se pochybnost: „Byl to pokus o nemožné?“ Bylo jasné, že smyslem této pochybnosti jako takové byl obranný mechanismus; upustilo se od něj a odevzdávání ve veliké hloubce pokračovalo.

Potom, po vstupu do restaurace v onom chladném a deštivém nedělním odpoledni a po usednutí k neobsazenému stolu se svět najednou zázračně proměnil. Objevil se hluboký pocit vnitřního klidu a míru. Bylo to větší než cokoliv, co je možné si představit. Byla to zkušenost, která překračovala čas. Čas neměl naprosto žádný význam, ani prostor existoval způsobem, jakým se běžně vnímá.

Všechny věci byly propojené. Byl tu jediný život, kterým Já vyjadřuje sebe samo skrze všechny živoucí věci. Nebyla tu žádná identifikace s tělem a žádný zájem o něj. Nebylo už o nic zajímavější než jakékoliv jiné tělo v místnosti. Veškeré emoce a události byly vzájemně propojené a ke všem jevům docházelo, protože každá věc projevovala vlastní vnitřní přirozenost spontánně, jako by pohyby a růst byly spontánním rozvíjením potenciálu. Byl tu hluboký klid, nepohnutelnost jako skála. Bylo zřejmé, že skutečné Já je neviditelné – bez počátku, bez konce – a že tu byla jen přechodná identifikace s tělem a s příběhem, který tu byl současně se sebeidentifikací coby jedincem.

Zdálo se velmi podivné, že předtím bylo možné si myslet, že člověk je izolované tělo, oddělené od ostatních, s omezeným počátkem a koncem. Ta myšlenka se jevila jako absurdní. Nebyl tu už žádný pocit odděleného já, zájmeno 'já' zmizelo a ztratilo smysl. Místo toho tu bylo uvědomování si bytí všemi věcmi. Bylo to tak odjakživa a vždycky to tak bude. Pravé bytí je mimo čas. Období, kdy tělo bylo na zemi, vypadalo jako zlomek vteřiny, během které se zapoměla pravda nadčasové identity, protože tu byla zaslepenost menším já. Samo od sebe se pak ukázalo, jak k tomu došlo. Vznikla touhyplná myšlenka zažít oddělenou existenci a tato toužebná myšlenka se sama projevila jako individuální osoba s individuální identitou a fyzickým tělem, se kterým se spojila.

Vnitřní propojenost všech věcí byla naprosto zřejmá. Byl to holografický vesmír, tak jak ho popsal Buddha a moderní pokročilí teoretičtí fyzikové, kteří shodně popisují vnitřní povahu vesmíru. Bylo tu pouze To, skutečná podstata Bytí, z níž všechno existující vzniká. Toto Bytí je zdrojem existence, ale kupodivu ne její Příčinou.

Bylo tu hluboké poznávání vědomí. Jako kdyby přesto, že to člověk vždycky věděl, byl konečně doma. Nevyvstávaly žádné emoce nebo pocity. Neobjevovaly se žádné dojmy. I když se zdálo, že pokračují, nebyly už osobní nebo znepokojivé.

Jako experiment se na zlomek vteřiny podržela myšlenka, aby bylo možné uvidět, co nastane. Téměř okamžitě došlo k účinku ve fyzickém světě. Například myšlenka na máslo nebo na kávu způsobila, že číšník to okamžitě přinesl, přesto že nebylo proneseno ani slovo. Vypadalo to, že je zbytečné mluvit. Ke komunikaci s kýmkoliv docházelo na úrovni ticha.

Tělo toho dne řídilo auto na večerní setkání, kde si nikdo ničeho zvláštního nevšiml. Všichni vypadali, že jsou plní života. Jejich živost vycházela z jejich Bytí a z Já, které bylo u všech stejné, vyzařovalo z jejich očí. Tělo mluvilo s

ostatními, spontánně vedlo běžnou konverzaci a chovalo se obvyklým způsobem. V té době se tělo jevilo jako karmická hračka, se všemi svými obvyklými vzorci a programy, která nepotřebovala ani sebemenší pozornost. Zdálo se, že ví, co má dělat, a dělá to velmi efektivně a bez námahy. Všechny konverzace a interakce se pouze pozorovaly jako jevy, bez jakéhokoliv usměrňování. Někdejší přesvědčení, že je tu malé já coby autor aktivit těla, se jevilo jako podivná namyšlenost. Ve skutečnosti bylo tělo řízené vesmírem a nikdy tu nebyl někdo, kdo by to dělal. Jevy byly vibracemi mysli, která nikdy neměla oddělenou existenci nebo realnost. Byla tu jen Všeexistence. Ve skutečnosti existovala jen Jednota.

Následně se odpoledne objevila myšlenka. Teď, když se ukázala cesta k Realitě, by mohlo dojít k návratu k uvědomování si bytí té individuální osoby, která se předtím přijímala jako skutečná. Stejně jako vzduch v místnosti neprožívá obsah místnosti, nebylo tu ani 'já', které by zažívalo 'svou vlastní' existenci. V tomto prostoru nebylo žádné 'já', zažívající 'já jsem'. Znamená to, že pro návrat do individuálního vědomí musí dojít k volbě něčeho. K volbě ve skutečnosti docházelo samo od sebe, jelikož tu nebylo žádné 'já', které by se pro něco rozhodlo. Touha zažívat individuální já ho znovu zaktivovala. Možnost nechat to být tu byla, ale vynořila se vzpomínka na věci ve světě, které je třeba dokončit. Když se pocit 'jáství' vrátil, vybírání z jednotlivých alternativ se pozorovalo, nevznikalo ale aktivním rozhodováním. Probíhal proces návratu. Mohl se připustit, nebo se mohlo od něj upustit. Připustil se, a tak proces návratu pokračoval. Druhý den ráno byl návrat kompletní, ale pocit osobní identity byl jiný. Pravda Já byla zjevná. Přijala se odpovědnost za rozhodnutí znovu prožívat život jako jednotlivec, ale bez ovlivňování vírou v individuální existenci. Ve skutečnosti se díky vědomému rozhodnutí přijala za něj plná odpovědnost. Byla to zkušenost, při které ke všemu docházelo spontánně.

Kdysi se předpokládalo, že takovéto stavy vědomí se týkají pouze oblasti mystiky. V současné době ale zkoumání těchto stavů a informací, které z nich lze získat, stojí v popředí vědeckého zájmu, zejména té části fyziky, zabývající se kvantovou mechanikou a subatomickými vysokoenergetickými částicemi. Vědecký výzkum zaměřený na tyto oblasti naznačuje, že to ve skutečnosti nejsou objekty v obvyklém slova smyslu, ale události, které vznikají jako důsledek energetických vibrací. Věda nyní předpokládá, že jde o transcendentní frekvence v oblasti mimo prostor a čas. Impozantní množství výzkumů v mnoha laboratořích prokázalo, že mozek vnímá prostřednictvím sofistikovaného matematického analyzování frekvenčních vzorců. Tato zjištění vyústila v tzv. holografické paradigma, v němž se konstatuje, že všechno ve vesmíru je propojeno se vším ostatním, včetně lidské mysli. V tomto hologramu každá část obsahuje celek. V důsledku toho je každá jednotlivá mysl schopná reflektovat celý vesmír. Tento vztah mezi vědomím a vědou představuje celou oblast, v níž je patrný rychle rostoucí zájem. Naznačuje to vydávání knih jako *Holografické paradigma*, *Celistvost a implikovaný řád*, *Tao fyziky*, *Tančící Wu-Li Mistři*, *Vnímání Univerza*, *Psychoenergetická Věda*, a zveřejňování článků s titulky 'Pole vědomí a nový pohled na realitu', 'Přijímající-rozvíjející se vesmír', 'Holografický model', 'Fyzika a mysticismus' a 'Médium, mystik a fyzik'.

Na předních místech mezi těmito výzkumnými pracovníky jsou neurolog Karl Pribram

ze Stanfordské univerzity a později fyzik David Bohm z University of London, jejichž teorie lze shrnout: Naše mozky matematicky konstruují hmatatelnou realitu interpretací frekvencí z jiné dimenze, z oblasti smysluplné, modelové, primární reality, která přesahuje čas a prostor. Mozek je tedy hologram, interpretující holografický vesmír.

Je zajímavé, že teorie pokročilé teoretické fyziky, které jsou výsledkem aktivit tzv. levé mozkové hemisféry, nyní vyžadují nový kontext, aby se daly pochopit. Kontext, který vyplynul z těchto levohemisférových vědeckých výzkumů, se shoduje s Realitou, vnímanou mystiky, představiteli pravohemisférového vnímání. Takže ať se rozhodneme vylézt na horu z kterékoliv strany, skončíme na stejném místě: na vrcholu.

Třetí cesta na horu vede prostřednictvím mechanismu odevzdávání a každý z nás má tudíž možnost sám si ověřit nejzazší přirozenost Reality jako takové, která se shoduje s tím, co se ukáže mystikovi nebo fyzikovi. Můžeme si představit, že s každým jednotlivým odevzdáním jsme udělali další krok vzhůru směrem k vrcholu hory. Někteří z nás budou stoupat, dokud nebudou mít lepší rozhled, a rozhodnou se tam zastavit. Jiní půjdou ještě výš. A pak tu budou ti z nás, kteří nebudou spokojeni, dokud nedojdou na samotný vrchol; ověří si to sami pro sebe – i když na tomto místě už není žádná samostatně existující osoba, která by si mohla cokoliv ověřit, protože došlo k jejímu úplnému odevzdání.

Následující část: [Kapitola 14. Zredukování stresu a fyzických nemocí](#)